

493096

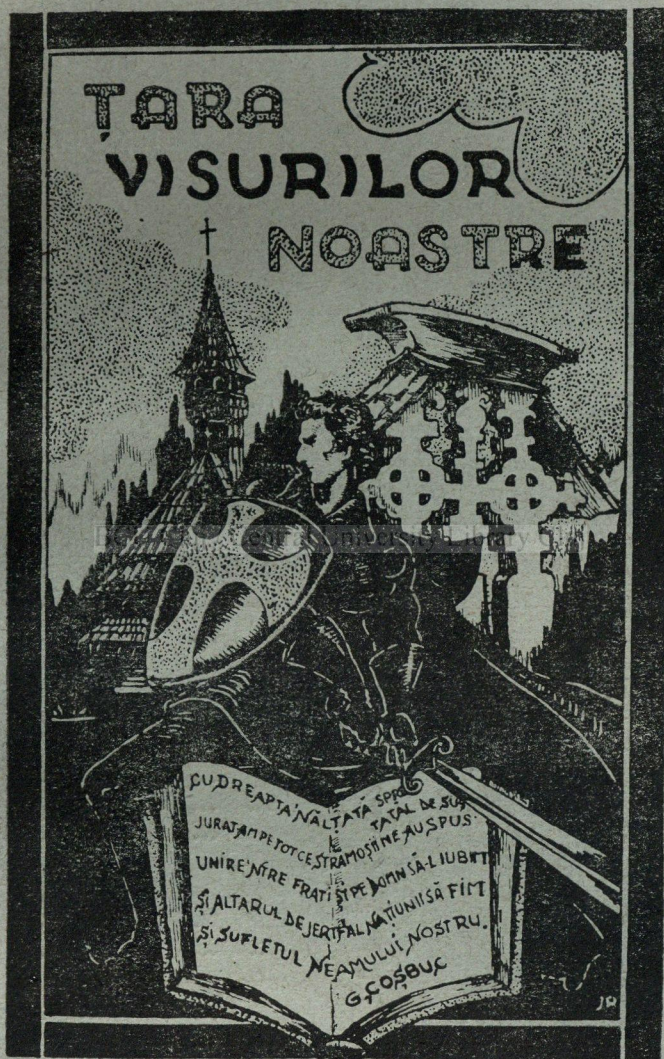
No. 2-3

FEBRUARIE-MARTIE

1943

ORADEA

TIMIȘOARA

Sub conducerea : Prof. Augustin Cosma, Timișoara III,
Str. Vadul Călugăreni Nr. 2
Inregistrat Trib. Timiș-Torontal Nr. 98/1941

... ..
 Cu vesele glasuri de tinere firi
 Cuprinși de-amintirea străbunei măriti
 Spre soare ni-e gândul și mergem
 spre el
 Lumina ni-e ținta și binele țel
 Trăiască-ne țara și neamul.
 „Imnul studenților“

Cu dreapta 'nălțată spre Tatăl de sus
 Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au
 spus :
 Unire 'ntre frați și pe Domn să-l
 iubim
 Și altarul de jertf'al națiunii să fim
 Și sufletul neamului nostru.

... ..
 GHEORGHE COȘBUC

CUPRINSUL:

<i>Augustin Cosma</i>	Nu pierde neamul	1
<i>Nestor Prisca</i>	Sonet	3
<i>C. Miu Lerca</i>	Cicilaci... ..	4
<i>Mihai Chera</i>	Se mișcă doar frunza de plop	5
<i>Florian Potra</i>	Moțul	6
<i>Nana</i>	Memamorfoza lui Narcissus...	11
	Tăceri	12
<i>Ioniță Coloian</i>	Epigramă	12
<i>Mihai Dumbravă</i>	Pe un album	13
<i>Ioniță Coloian</i>	Epigrame	13
<i>Liviu Olaru</i>	Epigramă	14
<i>Livia Târnaveanu</i>	Iarna	14
<i>Mala Bistra</i>	Epigramă	15
<i>Mala Bistra</i>	Pastel, Epigramă	16
<i>Pelin și Gh. C. Beluș</i>	Epigrame	17
<i>Traian Birăescu</i>	Copii am fost odată	18
<i>Dotna Curescu</i>	Eroilor dela Stalingrad	22
<i>Maia Bistra</i>	Epigramă	23
<i>Lica Mureșanu</i>	Sonet	23
<i>Ștefan Penes</i>	Scrisoare	24
<i>C. Ghiban</i>	Ce feric tă-mi pare viața	27
<i>Aetfubus</i>	Epigrame	28
<i>N. I. Brebenel</i>	Somn ușor	29
<i>Poenaru Cornel</i>	Pastel	30
<i>Horățiu Paulescu</i>	Mă sapă'n piept	30
<i>Fulea Dorin</i>	Sbucium	31
<i>Dolores</i>	El	31
<i>D. R. Ionescu</i>	Intomnare	34
<i>Mircea Bena</i>	Vânătoare	35
<i>M. M. Beluș</i>	Pentru tine	39
<i>R. Tâmaș</i>	Iarna pe uliță	40
<i>G. Tobias</i>	Narciss	41
<i>Adrian Popa</i>	Mama	41
<i>Nelu Toma</i>	Povestea mea	42

Tara Visurilor Noastre

Anul VII.

Februarie – Martie 1943

No. 2 – 3

Revistă literară pentru tineret. Apare lunar, afară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III., Vadul Călugăreni No. 2

Nu pierе neamul !

Doi învățaței mergeau din Ierusalim spre Emaus, în ziua învierii Domnului spre seară. Erau adânc tulburați și întristați. Amintiri dureroase le îngrămădeau pe sufletele-mohorite troiene de dureri nemângăiate. Glasul lor, scârțâit de ușă ruginită : revărsarea durerii din sufletu-le plin de fiere și amar.

Dela o vreme, li se alătură un al treilea călător, care atins de întunecimea durerii în care le orbecăia sufletele, cu interes mângăietor îi întreabă : — Ce sunt cele ce vă apasă inimile, vă întunecă și vă sugrumă glasul nadejdilor din voi ?

— Au tu singur ești venit de aiurea, de nu știi cele ce s'au făcut cu Isus Nazarineanul — care era prooroc, puternic în faptă și cuvânt... și cum l-au dat arhieriei... la judecata de moarte și l-au răstignit. Iară noi credeam că acela este care va să izbăvească pe Izrail...

— O nepricepuților și zăbavnici cu inima a crede toate câte au grăit proorcii : *Au nu se cădea să pătimească aceștea Cristos, ca să între întru mărirea sa ?*

Acest sentiment al învățațelor lui Cristos ce mergeau desnădăjduți spre Emaus; sentimentul trudei zădărnice, al aripilor frânte, al suferințelor nemeritate, al frământărilor nerăsplătite, a trecut de atâtea ori ca un fier înroșit, ca un sloiu de gheață, prin inima neamului nostru.

Câtă trudă, câtă răbdare, câte suferințe, câte jertfe, câte lacrimi și sânge — până să între întru gloria sa.

Indurate și răbdate toate, nu pentru păcate, ci chiar pentru virtuțile și calitățile sale!

Este aproape o minune că acest popor, neștiutor de carte, și-a scris *Istoria durerilor sale*, nepieritor de real și măreț întruchipându-și o în viața lui Făt-Frumos, veșnic în slujba străină dar veșnic biruitor, fiindcă avea calități prea mari, prea frumoase, prea atoate cuprinzătoare, prea de invidiat și invidiate, prea de râvnit și râvnite, ca să fi putut fi neexploatare de toți cei nevoiți a umbla pe drumurile bătătorite de truda — și a călări pe putințele — altora de a înfăptui, pentru a li se pare că ajung ei departe.

...Dar glasul meu nu e glasul urii, față de împilatori; căci ura dărâamă, doar pe cei ce urâsc, nu pe cei urâți — ci e glasul milei față de cei împilați.

Glasul meu se adresează vlăstarelor tinere ale neamului, cetățenii de mâine ai țării, care va să fie a visurilor noastre; glasul meu grăiește mlădițelor tinere, germenii popului nostru roditor al zilelor de mâine.

Pe voi, nădejdele de bine, trebuie să vă cuprindă o milă, o nesfârșită milă față de acest popor ce atât a suferit; milă față de părinții și frații voștri; milă față de voi și viitorul vostru! Dar nu o milă stearpă, lipsită de puterea de viață, ci o milă creștinească, generatoare de impulsuri spre muncă producătoare de dragoste.

Dar a iubi înseamnă a jertfi. Cine iubește și nu jertfește, mințește; iar cine jertfește, prea accentuându-o, o poate compromite doar.

Să nu vă îmbete frazele noastre, *frazele voastre* — tînchele sunătoare, incapabile de a înlocui dragostea jertfelnică din suflete.

Să nu vă frângă aripile avântului, dacă vi s'ar părea că noi, învățăceii din ziua învierii neamului, am părăsi prin sufletele noastre desnădăjduite, prin criticile noastre nedrepte și nemeditate — Ierusalimul învierii noastre: și ne-am îndepărta spre Emausul neîncrederii 'n noi, pierzându-ne nădejdea în puterea de viață a neamului nostru drag și brav.

Ar fi o rușine dacă am face-o căci numai atunci am avea dreptul, — să disperăm și să ne îndoim de viitorul, dreptul la viață și puterea acestui popor, — dacă n'am avea niciun dram de jertfă de țară și neam în sufletele noastre;

și dacă am putea fi doar profitorii jertfei altora !

Dar nu suntem, nu putem fi, căci strămoși străluciți nu pot să nască nepoți corciți.

E un păcat de neiertat, ca noi generația din umbra altarelor jertfelor mari, să consumăm rămășițele jertfelor de pe altarele pătimirii și învierii noastre.

Nu putem să o făcăm; căci pe altarele noastre n'au fost jertfite hecatombe de animale de jertfă, — ci hecatombe de trupuri și suflete de ale părinților și fraților noștri !

Eu cred în puterea de viață a acestui neam și'n puterea de jertfă a generației de azi, cu toate păcatele ei; dar aș vrea ca nădejdea sufletelor voastre să crească într'un turn până la ceruri; care să vă dea siguranța că acest popor nu va pieri ! Și că oricât i s'ar părea pașii de nesiguri, — merge spre ținta sa binedefinită : *de-a deplini și va deplini și va întregi*, — căci are puteri să deplinească : mărirea strămoșilor săi.

AUGUSTIN COSMA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Simfonii Nocturne“

Sonet

Iși trece-amurgul pașii solitari
Pe-a toamnei tristă, vesteți aramă ;
Din zd ențuita norilor năframă
Coboară plumb în picuri tot mai rari.

Pustiul toamnei sufletu-mi dăstramă,
Mă rod încet a gândurilor cari,
Când amintirii fragedă apari
Ca basmul spus cu glas duios de mamă.

A dorurilor mele mângâiere
Nu cercetează inima înfrântă
Cu dorul ei de vis și de tăcere.

Din preacuratul chip al tău de sfântă
Mi-a mai rămas un zâmbet de durere
Peste-un abis adânc ce mă 'nspăimântă.

NESTOR PRISCA

Cicilaci

Invăluit în volburi, la vâltori,
cu tumba de copii, de-atâtea ori,
mă văd gonind, cu ploaia'n pălărie
la 'ntrecere. pe-ogaș, cu Sântilie.

Acolo-o moară de tuleu, o stea,
atâtea bucurii în iaz rotea,
când pumn cu pumn, lipeam imala 'n scocuri,
că inseram cu apele în jocuri.

Și, Doamne-Doamne, ce bătaie luam,
Târziu și uzi acas când ajungeam,
că-așa-s bătrânii 'n grija lor uitau,
că 'n noi și 'n ploaie, înșiși ei erau.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Iar mâine-zi, când apele-au plecat,
din iazul galben ce l-am frământat,
pe scaunul dela poartă-am început,
o joacă nouă 'n chipuri noi, de lut-

Ca 'n vremea, Dumnezeu când s'a jucat,
a șasea zi, cu-acelaș aluat,
din care-Adam cioplit fu cu-un cuvânt:
întâie jucărie de pământ.

Băuțe albe 'n vaduri verzi, creșteau,
atâția miei, în palma noastră, stau,
Iar cum melcii-'și încercau în mână,
sfioasele cornițe de țărănă.

Și ne 'nșiram păpușile, pe vatră,
unei mândre, mai aieva ca la șatră:
păpuși de lut, cu ochii de mărgele,

cu chica de porumb, — iar din nuitele,
 le încheiam mânuțele să ție,
 când le 'mbrăcau surorile în iie.
 Și le culcam în suflet, cicilaci,
 ai lumii noastre, de copii săraci.

C MIU-LERCA

Se mișcă doar frunza de plop

În liniștea serii de Maiu
 Pașii răsună ca picurii ploii pe frunze.
 Sboară în umbrele serii,
 Pe-o tristă alee, neagră fantomă.

Se pierde în zări... se oprește !...
 Ascultă cântecul vântului...
 Ce jalnic scrâșnește o poartă !...
 Umbrele serii duc pe aripi taine.

*

Tăcere de plumb...
 Se mișcă doar frunza de plop...
 Luceafăr de noapte se stinge duios,
 Și crucile'n șiruri
 Par oameni...

Singură... ce tristă 'nscenare
 O cruce și-un ideal
 În strânsă 'nbrațișare...
 Nebună !... Nu plânge...

MIHAI CHERA

Moșul

Prin pădurea Rogojelului care înverzea coasta dinspre Miază-Noapte a Vlădeșei se auzeau cântece de mierlă și toace de ciocănitoare. Razele soarelui pătrundeau cu greu printre acele frunzelor de brad, aurind ici și colo cărarea. Șopârle verzi și unduitoare tremurau pe jos frunzele galbene, căzute azi toamnă. Cărarea albă urca șerpuint, ocolind brazii din drum și lăsând la o parte colțuri de piatră ce ieșiau din pământ. Din sus, după câteva cotituri, cărarea ajunge la un cioroiu ce-și susura apa după un colț de stâncă. Oamenii făcuseră o pâlnie din trei scânduri care se apleca deasupra unui vâlău lung de vreo 2 stânjini și-și clipocea în el apa care rosese în trei locuri vâlăul și prelingându-se peste mușchiul verde cese depusese pe pânțele valăului, tăia cărarea în trei pâraie înmuind pământul și făcându-l cleios.

Pe o piatră mai mare și netedă la doi pași de cioroiu un om privea apa jucăușe ce ieșea de sub răzorul verde. Lat în spte, cu mijlocul strâns într'un chimir de piele din care ieșea un fluier din lemn de fag, cu ițari de lână și încălțat cu niște opinci rupte, bărbatul purta o veghe neagră asvârlită peste umeri și încheiată numai în jurul gâtului cu o chioțoare de lână neagră. O căciulă de miel negru odihnea udă printre firele de iarbă abia încolțite. O aruncase acolo după ce îi servise de pahar, întoarsă pe dos și răsucită ca o pâlnie. Un colț al cămeșii din pânză de cânepă ieșea peste zeghe și lăsa să se vadă un gât bronzat și puternic. Bărbia ovală și nerasă se continua prin niște obraji osoși, care deși puțin supti exprimau voință și energie. Avea nasul drept și nu prea mare și gura strângea niște buze mai groase și înăsprite. Fruntea lată și brăzdată de trei cute adânci, era încadrată de plete negre cu șuvițe cărunte spre tâmplă, care îi cădeau pe ceafă, dându-i un aer de voevod de pe zidurile monastirilor moldave. Sub arcuirea ușoară a sprâncenelor stufoase, stăruia lumina ochilor cu o strălucire moartă, ca de gheață. Ochii negri țintuiți în albia lor albă, priveau apa clară ce se vărsa clipocind în

vălău, o priveau în același loc, la gura cioroiului, parcă i s'ar fi perindat prin față șirul de ani ai vieții, și parcă din cele 48 de primăveri ale lui numai o faptă îi reține atenția, îl obsedează și pe aceea o privește prinzând trup din clarul apei de munte.

Dreptate... Impăratul... îi șoptiră buzele și se arcuiră într'un suris amar. Ochii părură la început că prind o strălucire mai vie, dar imediat căzură în aceeași letargie dela început.

Așa, cum odihnea pe piatra din fața cioroiului, bărbatul părea un țăran trudit care după ce și-a alinat setea stă să răsufle două-trei clipe înainte de a reîncepe urcușul spre coama muntelui. Așa ar fi crezut oricine ar fi trecut pe acolo: „Ia, un biet moț ce-și poartă amarul!“ Era într-adevăr moț dar ochii ce fixau mereu același clar de apă nfiorsau pe cine-i vedea, și-l cutremura prin sclipirea lor rece. Un cunoscător al sufletului omenesc ar fi priceput că după melancolia ce umbrea ochii Moțului se ascunde în trecut sclipirea vie și pătrunzătoare a unui om mare.

În afară de arcuirea amară a gurii nimic nu ar fi trădat durere sau suferință. Și totuși. Moțul suferea. Suferea în sufletul lui și durerea și suferința îl mistuia. Câteodată flăcările vii dar trecătoare din ochi dovedeau jericul de durere ce-l ardea. Nu-i plăcea să se gândească la lucrurile ce-i pricinuiau marea durere, dar o putere tainică îl atâța mereu și-i năpădea creerul cu gânduri amare ca și cum ar fi atâțat un foc ale cărui flăcări se fac din ce în ce mai mari. Și când vedea că nu le mai birue se lăsa în prada lor și c'o plăcere aproape diabolică își chinuia sufletul. De unde la început îi era groază de gândurile negre și învâlmășite, cu timpul însă simțea o satisfacție, acea satisfacție inexplicabilă pe care unele firi o găsesc chinându-se. Și după ce ceasuri îndelungi călca cărările nesfârșite ale munților, ajuns la câte un isvor, își potolea focul din piept cu câte o gură de apă și-și odihnea trupul pe verdele umed al ierbii.

Alteori, colinda crestele munților cântând din fluer. Atunci își exterioriza jalea. Toată durerea unui vis zădărnice plângea în sunetele fermecate ale fluerului. Obsedat de un mare dor, pe care nu-l mai avea precis conturat în

față, dar pe care îl simțea, Moțul cânta doine de jale și cu câț dorul îi apăsa mei fierbinte fruntea, cu atât sunele lemnului fermecat plângeau mei jalnic. Și fără să-și dea seama, Moțul se'nfrătea cu cerul și cu codrii. Cerul de munte, albastru închis îi era odihna ochilor stinși, iar verdele codrilor și iarba, odihna trupului său trudit. De brazi se sprijimea când își fixa privirile spre înalt, spre munții cu creste înzăpezite, brazi strângea în brațe, luându-se la trântă, când în vedeniile lui aceștia apăreau ca jandarmi cu pană de cocoș la capelă. Și tot la rădăcina brazilor își picură, rareori, lacrimile unei vreri zădărnice, iar brazilii picurau lacrimi de rășină înțelegând parcă durerea marelui Moț.

Deodată, Moțul se sculă. Mișcarea fu atât de bruscă, încât un colț de zeghe se sfârteca de marginea pietrii. Înalt și semeț, părea un arhanghel dar un arhanghel izgonit dela fericirea raiului unui neam pentru care luptase. Un gând îi infierbentă fruntea. Ochii îi se umplură de o lumină nouă, ce părea mai statornică. Se repezi în jos spre coasta de brazi. Deodată se opri. Incepu să facă semne către copaci, chemându-i parcă după el. Fiecare brad se prefăcuse într'un moț voinic și tânăr și cum erau răspândiți pe toată coasta, păreau o armată de flăcăi cu armele 'n mână. Vântul fremăta mereu brazilii și armata părea că se mișcă valuri-valuri către marele Căpitan, Moțul îi aștepta drept și mândru pe marginea cărării. Își privea cu bucurie în ochi, armata. Uitându-se mereu către oștirea-i nouă, dela voinic, la voinic, privirea începu parcă să-i rătăcească, ochii îi se împăienjeniră, urechile începură să-i vâjâie, un moment își dădu seama de realitate, că se află în fața unei păduri de brazi, apoi mai făcu vreo doi pași, capul începu să-l doară și împleticindu-se, căzu cu fața pe tăpșanul din dreapta cioroiului, iar din ochi căzură două lacrimi fierbinți pierzându-se într'unul din pâraiele isvoului. Ce neînsemnată e o durere aprinsă; în noianul rece al nepăsării din lumea aceasta mare.

Rămase așa multă vreme, între treaz și leșinat. Soarele începuse să-și coboare drumul către creasta înzăpezită a Vlădesei. Șoptul apei din cioroiu îl trezi. Își dete seama

c'a fost trezit de apa ce clipocea în vâlău și numele acesta de apă i se infipse în minte. Ce e aceea, apă? Apă, apă... și nu-și putea aduce aminte ce înseamnă. Și întrebarea îl obseda mereu. Bău puțin, aplecându-se până la gura de unde isbucnea apa răcoritoare. Noțiunea nu i se limpezi, însă. Se ridică și porni cu pașii mici și din ce în ce mai nesiguri. Părea un bolnav amețit ce se scoală după ce a zăcut mult la pat. Cobora în jos și se întreba mereu ce oare o fi însemnând cuvântul acela, și nu-și putea da răspunsul. La cioroiu nu rămăsese decât clipocitul apei și căciula de miel negru uitată lângă piatra cea mare și netedă.

Moțul cobora cărarea din pădure clătinându-se, cu capul gol și cântând din fluer. Scăpase de obsesia chinuitoare, apucându-se de cântat. Panta devenea din ce în ce mai pronunțată, și Moțul simțea cum o ia din ce în ce mai repede, până când începu să alerge în jos fără să cadă însă. Doina pe care o începuse deveni un amestec de sunete ascuțite ritmate de izbirea pașilor, de colțurile de piatră ce-i ieșeau în cale. Devenise vesel. Il bucura coborîrea năvnică, în mers zeghea i se agățase de o creangă, și chiotoarea de lână rupându-i se, rămase atârnată în creanga de brad parcă ar fi vrut să domolească iuțeala Moțului. Incet, încet iuțeala începu să scadă, deveni din ce în ce mai domoală până când la un moment dat, Moțul se opri. Vântul îi resfirase pletele și obrajii erau aprinși de fugă. Iși roti ochii împrejur. Se afla într'o poiană minunată în care primele flori ale primăverii își înfloriseră albeața. De sus, dinspre Vlădeasa, soarele îmbrățișa fruntea brăzdată a Moțului. Poiana însăși era aurită, aurul ei contrastând cu prăpastia de stâncă neagră ce se cobora la marginile poienei dinspre munți.

De unde până acuma Moțul era înveselit, o nouă jale îl cuprinse. După cântarea nebuștească a coborîrii, fluerul său prinse să plângă o doină minunată. Și cum cânta, Moțul privea în jurul lui, la brazi, la văi, la flori, la tot ce-l înconjura și fluerul cânta frumusețile văzute. O pace lină domnea în pragul înserării. Doina încetă deodată. Moțul zărise munții. Întreaga lui ființă începu să vibreze. Carnea tremura pe el, ochii sorbeau culmile aurite de soare.

— Munții ăștia sunt ai noștri . . . murmură în suflet.

Ai noştri! strigă deodată puternic. Văile îi repetară cuvintele ca o confirmare netăgăduită. Ai noştri! — începu să urle Moşul din ce în ce mai tare, şi repetând mereu aceleaşi cuvinte. Munţii şi dealurile îi răspundeau care cum primeau porunca că da, ai noştri sunt. Tăcu. Tăcură şi văile. Dar parcă în adâncul lor, văile ca şi sufletul Moşului, clocoteau, murmurau, frământau cuvintele auzite şi rostite. El simţea clocotul, simţea chemarea munţilor, chemarea Moşilor. Un brad la marginea prăpastiei se ridica în închipuirea lui ca un jandarm cu pană de cocoş.

— Vreau să mă duc la munţii mei! urlă deodată Moşul. Vreau! Lăsaţi-mă! şi se repezi spre brad. Nu zări prăpastia şi'n avântul nebunesc, nu se mai putu opri. Bătu aerul cu mâinile apoi corpul lui vânjos se rostogoli ca o avalanşă, junghiat de cuţitele colţurilor de stâncă. Sfârtecat şi sângerând se opri în fundul văii. Rămase câteva clipe nemişcat cu faţa în jos apoi îşi reveni! Nu simţia nicio durere. Cu o sforţare supremă vru să se scoale, izbuti să se ridice în mâini, cu ochii ţintă la munţii lui dragi. Vru să se repeadă într'acolo. Se svârli înainte cu ultimile forţe ce-i rămăseseră. Se prăvăli însă lovindu-se cu capul de un colţ ascuţit de piatră. O şuviţă de sânge îi înroşi tâmpla prelingându-se pe bărbie. În timp ce cu mâna stângă căuta un sprijin încleştând-o în iarba văii, mâna dreaptă şi-o întinse către munţi:

Acolo... acolo... craiul... mun...ţi...lor! şi căzu cu mâna întinsă şi ochii deschişi, ochii negri în care lumina vie renăscuse, rămăseră fixaţi mereu către vârful înzăpezit şi aurit al Vlădeşei.

— — — — —

Şi rămase acolo singur, uitat, în valea colţurilor de piatră, un trup vânjos căre o viaţă întreagă visase zadarnic fericirea munţilor, văilor şi poienelor cu flori albe de primăvară.

Soarele aurea munţii cu o ultimă sclipire, căutând parca să mai vadă odată trupul însângerat al Moşului. De sus, din codrii se auzea un murmur înăbuşit. Plângeau isvoarele.

Soarele se mai aprinse odată, se făcu roşu de sânge iar în razele lui ultime se putea parcă citi un nume de foc. Murise Avram Iancu.

Fragment din „Metamorfoza lui Narcissus“

traducere în hexametri după Ovidius.

De lacrimă-i izvorul cu argint pe linele-i unde
 Liniştea-i de mormânt n'o turbură nici o turmă,
 Nici pasărea fugară nu-i vede seninele ape
 Nici fiarele-alungate, nici ramuri alene căzute;
 Iată poiana-aproape de ploaia bogată udată
 Soarele prin frunziş nu poate să o mângăie.
 Tânărul obosit ce cu greu gonit-a vânatul
 Trupu-şi aşează'n locul ce-l cheamă cu murmure blânde:
 Chipu-şi de înger priveşte dar setea-i în fugă ivită
 Bând o 'ntunecă alta : iubirea de chip fără formă,
 Crede mereu că-i aevea, dar apa tăcută-i şi rece.
 Cată uimit la chipu-şi lipit de malul cel verde
 Ca o ştatuie'n albă piatră de Paros cioplită.
 Astfel zăreşte'n unde-o pereche de stele, chiar ochii-i
 Păru-i de aur la fel cu-a lui Bacchus şi Apollo priveşte
 Tinerii-i obrăjori şi gâtul ce pare de fildeş.,
 Frumoasa-i gură şi-albeaţa de nea pârguită a feţei,
 Toate îl minunează şi-l ţine mereu lângă ape.
 Oh, şi zadarnic încerci să prinzi fantoma copile!
 Ceea ce cauţi pieri-va, întoarce-te, nu vei iubi-o!
 Umbra ce-o vezi i-a ta, trimisă 'napoi spre tine
 N'are fiinţă: cu tine venit-a, cu tine rămâne.
 De vei putea să pleci, scăpa ve-i de razele morţii.
 Nici grija de hrană, nici somnul ce dă odihnă
 Nu poate să-l urnească, ci 'ntins în iarba mărunţă
 Soarbe cu ochiul vrăjit de neşaţ vrăjita făptură...
 Pierе prin sine-şi acum, şi'ncet, cu greu se ridică,
 Braţele spre păduri le'ntinde cu jale şi strigă:
 „Oare iubit-a vreodat' mai crud cineva decât mine ?...“

NANA. L. C. S.

Țăceri

... Surorii tale ...nouă...

Picură din roua ierbil
Tremurări de mandoline,
Cri, cri, cric,
Cântă-un trubadur pitic
O poveste pentru tine

Inchid ochișori de spaimă
Toate stelele de aur :
Oare ce demon turbat
Le străbate'n lung și 'n lat ?
Poate un smeu său un balaur ?

Greerașul s'a ascuns
Dar să tacă, mult nu poate
Uite-l : frica i-a trecut
Și o ia dela 'nceput,
Povestindu-ți câte toate..

Pe-un acord de mandolină
S'a oprit din mers isvorul
Și o clipă, numai una,
Se oglindește 'n valuri luna,
Vremea 'n cetinește sborul...

Tu — privești cu ochi mirați
Lumea, copilaș cuminte :
Stai cu zânele la sfat

Și din ceru 'ndepărtat
Vin steluțe să te alinte.

Ce știi tu decât povești ?
Când alergii sprințar prin cetini,
Cauți castele fermecate
Căci zefirul-ți esie frate
Și piticii toți prietelni.

Noi ? n'avem nici vis, nici gând,
Plâng poveștile uitate:
Zânele ne fug din cale,
Greerii ne cântă-a jale,
N'avem nici singurătate...

Rătăcim cu toamna'n suflet,
Pică frunze să ne-asculte :
Dorul terecat în țințe,
Ochii-l spun, dar gura minte
Când vorbim nimicuri multe.

O ti fost steluța noastră ?
Am văzut-o-atâtea serî,
Dar s'a stins tăcută 'n sbor...
Și nimicurile mor,
Tot se 'neacă în tăceri...

...Decembrie 1942

Epigramă

Lui T. Cernescu, care a ținut o disertație despre
„Optimismul lui Eminescu”-

În zadar ți-ai dat toată silința
Să-l scoți pe Eminescu „optimist” ;
Efect contrar avut a conferința :
Publicul a devenit pesimist.

IONIȚĂ CALOIAN

Pe un album

Prin fum albastru de țigară
privesc din nou acum trecutul
ah, ce frumos era minutul
când te-am văzut întâia oară!...

Prezentul azi îmbracă scutul
trecutului, să nu îl doară
tristeța clipei ce se'nfioară
când Libitina i dă sărutul.

Tu ești viola adorata
ce'nchide-se modestă'n sine;
Athropos firul când tăiat-a,

plângând pe sufletești ruine —
și-atunci te voiu iubi, pe tine,
Viola semper adorata.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

MIHAI DUMBRAVĂ

Epigrame

Dupăce a criticat foarte aspru o nvelă cetită la o
ședință literară, Cernescu a încheiat cu cuvintele: „... dar
ncolo, e o nvelă foarte bună!”

„Puțin chior și puțin șchiop,
Nițel strâmb și chiar miop,
Cam gușat și cam burtoș,
Dar încolo, e-om frumos!..”

Lui P. E. B., care, fiind vorba despre judecată și
inteligență, a declarat că „are oarecari nedumeriri...”

Judecata, inteligența,
Mare importanță are;
Nedumerirea lui-e mare, —
Pentru că... el nu le are!

IONIȚĂ CALOIAN

Epigrame

D-șoarei : Maia Bistra la poesia : „Scrisoare“.

Te-ai învățat la tuns de mică
Cu experiențe pe pisică ;
Acum nu mă mir că știi
S'o cam tunzi și'n poezii...

Epitaf pe mormântul unui „fericit“ al vieții...

În viață nu s'a obosit
Căci banii fi avea cu sacul.
Ș'acum fiindcă a murit
Îse-odihnește doar...stomacul...

Di Fulea D. are obiceiul să fumeze în timpul când se țin ședințele literare.

Așa e el, te necăjește
Nu te-ascultă nici de cum
Îți face praf când îți vorbește
Iar când tace... face fum...

LIVIU OLARU

Jarna

Ninge, ninge, ninge..

Totul este alb și liniștit. Cerul de un cenușiu închis, pare că s'a deschis și cad fulgi mari, albi, curași, ce se întâlnesc în aer lovindu-se domol, și învărtindu-se mereu, coboară dintr'o împărăție minunată, pe pământul negru și înegrit și mai mult de răutatea oamenilor, lumea plină de sgomot

Zăpada ce și cerne liniștea, formează covoare întinse, fără margini; pare că vrea să acopere nu numai pământul dar și oamenii. Pe jos, culoarea albă și nepătată este încă

neatină de nimeni, un covor moale ca taldurile mătasei, curată și strălucitoare. Casele nu se mai văd. Copacii sunt albi și ei.

Ninge, ninge, ninge...

Se aud clinchele de clopoței, Săniile sboară în fuga cârjor pe lunecuș mătăsos și luclos de stelufe albe

Din colțul străzii, micul copilaș aleargă țipând vesel cu săniuțele lor. O fetiță mică cu părut blond sbârlit își deschide mari ochisorii albaștri și ducând un deget mic la frunte se gândește... dar nu mult, căci se apleacă ia zăpadă de jos și făcând un bulgăr, rămâne în urma celorlalți, și-l aruncă spre ei. — Poc! — S'a făcut liniște, nimeni nu se mișcă. Dar ca la un semn dat, toți adună zăpadă, și bătaia începe.

Nu se mai vede nimic, decât un amestec de bulgăr albe și altele colorate. Mingile pufoase albe sboară și se sparg lovindu-se de cele colorate, dând naștere la fâdări de veselle și țipete cristaline...

Bătaia s'a terminat! Pitiștii au îmbătrânit sub zăpadă, albind de tot, în timpul anilor... care au durat câteva clipe...

Un om de zăpadă de lângă ei, stă și privește parcă răzând cu pălăria pe o ureche, ce așteaptă doar un îndemn, să-i înfinerească din nou, scuturându-i de zăpadă cu mătura ce o ține în brațele sale nemișcate.

Copiul au plecat și mai gălăgioși, cu săniile, de care și-au uitat în timpul bății, răzând de bătrâna Doamna Iarnă ce tremură atât de tare, încât scapă din mâini fulgi albi din pernele pe care le coase.

Ninge, ninge, ninge.

LIVIA TĂRNĂVEANU
Oradea-Beiuș

Epigramă

Dlui L. Olariu, care a pus bazele „epigramei gastronomice“

Ghiveciul tău e admirabil,
Studentule Olar!
Renunță deci la epigrame
Și fă-te... bucătar.

MAIA BISTRA

Pastel

Parodie

„Inpetuos, Radu desemnează în vânt o poezie,
Iar mutra ei neagră pare o bufniță, ieșită
Din craniala-i cutie.
Neadormită.

Estompată,
Mâna zace pe foaia sfârtecată,
Pe care pare că se 'nclină imensul plan rigid
Cu păr de-asupra și 'năuntru complet vid,
La Est și Vest, o dublă foaie lată ..

Radu se plimbă cu pași mari, iar capu-i o morișcă :
E ora când sticleții ies prin cele două „puncte
BCU Cluj / Central University Library Cluj [cardinale“
Și'n sbor nebun în juru-i cântă osanale“...
Și nimeni nu se mișcă ?

MAIA BISTRA

Epigrame

L. O. și Buftea la match

La match, de teamă că-l atinge,
A venit cu parazol.
Fără el să fi venit,
Cap în cap s'ar fi lovit
Și nimic n'ar fi pățit,
Căci știți, „gol în gol“...

MAIA BRISTA

Epigrame

Vă trimit ca și început, câteva
epigrame care:

Dacă au prea multă...sare
Nu fie spre supărare
Căci și regii din palate iubeau-și fiicele
Ca... sarea'n bucate

și pentru ca :

Să nu vărs prea mult venin
Imi iau ca pseudonim
Nume — dulce — de...pelin

Celor ce se simțesc jenați, impunși
mai adânc... și vor a face grevă :

Epigrama forță are
Căci e doar străfulgerare.
Griji deci scumpul meu amic
De te fă cât poți mai mic
Și nu fii prea mare'n gură
Te păzește, căci te...fură.

„PELIN“ VI.
L. S. V. Beiuș

Unei dudu B. I... care mi-a dat să-i citesc
o poezie erotică

Pentru această epigramă
Nu-ți îngropa'n pământ talantul,
Căci pân 'la-obșteasca înviere
Mai poți s 'obții cu el un.. altul..

Lui D. R. Ionescu la „Pastel“, din Nr. 1 al revistei

...E ora când dansesază penumbrele în morgă,
și când macabru noaptea sună în țevi de orgă..
— Să cheme'n ajutor.
O muză pentru ajutor.“

GH. c. VI. Beiuș

Copii am fost odată

Orășelul se întinde pe ambele maluri ale Ravei cu case mari, bătrânești. În aer plutește pulberea amintirii vremurilor de demult. Ulița principală proptește cu casele ei dealul, pe coasta căruia se întind până sus grădini.

Calea ferată se oprește într-o gară mică, de unde apucă cu nădejdi noi în sus spre Calani, unde urcușule mai aprig și dealul mai pieptos. În orășel e regină liniștea. Pe străzile cu platani se plimbă înspre seara, oamenii. Și-s buni.

Când a sosit Joi la Ocșa avea 6 ani. Era un prichindel cu păr lung și răvășit de credeai că-i un țigan lăeț, cu fața palidă de atmosfera viciată a orașului, cu ochii mari și prea gânditori pentru un copil.

În casa mare Joi a dormit pentru întâiași dată singur și dimineața devreme când l-a trezit tușa, a râs atâta, că nu știe să se îmbrace încât băiatul s'a apucat cu nădejde să se descurce în labirintul bretelelor și șireturilor pe cari i le lega acasă mama.

Apa rece cu care s'a obișnuit anevoie l-a primenit ca pe o binecuvântare. Pe încetul n'a mai fugit nici de ea, nici de întunerec și nici de câinele Florea care i-ar fi înghețat, în trecutele vremi, inima.

Trei zile s'a revărsat potopul peste Ocșa și de plictis băiatul n'a găsit altceva mai bun de făcut decât să plângă lung, cu sughițuri de dor, pentru tot ce lăsase acolo, departe.

În a treia zi seara, tușa exasperată de mormolocul plângăcios ca să-i închidă nesecatul izvor al lacrimilor i-a spus să tacă căci a doua zi îi va aduce un tovarăș de joacă.

Ochii dați peste cap ca a unui mârțan beat, au început să sclipescă a nădejde și nevalnicele șiroaie s'au oprit ca prin farmec.

Noaptea aceea a trecut tare greu. În zori când a auzit cântatul cocoșilor s'a sculat și a mers la fereastră unde pleoapele i-au fost izbite de lumina viorie a zorilor.

Nările uu simțit stăruitor și tare miresmele proaspăte ale băgrinului de sub fereastră. În curte se scoborau, din-

tr'un coteț, pe-o scară, grav și solemn, una după alta curcile. N'a apucat să se minuneze de disciplina lor, când un alt miracul i-a orbit ochii. De sus de după deal se ivi, ca un uriaș glob de foc rostogolit în infinit, soarele și băiatul simți fără să-i spună cineva, că-i frumos.

Pe la amiazi tușa i-a adus făgăduitul tovarăș de joacă. Și ochii lui au cătat nedumeriți la ghemulețul de păr negru și creț, la sprâncenele îmbinate ca de drac, la ochii negri scăpărători ce-l priveau cu nețârmurită cutezanță.

Așa s'au cunoscut Joi și cu Pușa.

* * *

Se înfrățeau zările cu culmile dealurilor înverzite și albăstreala cerului era întinată cu puncte negre negre, stoluri de cocori, ce aduceau pe aripile lor, primăvara.

Sub strașină s'a sălășluit o rândunică și băiatului, fire de hoinar, a început să-i zvâcnească dorul cutreerului în vine.

Fata cu ochii ca mura l-a luat de mână și sub razele soarelui primăveratec li s'au înfrățit pașii.

Joi s'a împrietenit cu Pușa. Tușa, Pușa și mai cu seamă dealurile l-au schimbat pe încetul. În obraji i-au înflorit bujorii sănătății și din ochi i-au dispărut vrâsnicele tulburii lumini.

Avea o prietenă și'n loc de patru ziduri, nemărginitul naturii, hotar.

În casă, în curte și-au impus puterea. Le știau de frică curcile, găinele și până și curcanul de spaima căruța Joi s'a lecut repede. Mățele săracele suferiau de o tiranie atât cumplită — Pușa manifesta o pedilecție deosebită pentru coadă și mustăți — încât sgârieturile de pe față și mâini deveniseră regulă, lipsa lor excepție.

Pe încetul au trecut din curte în grădină și de aici peste pârleazul din gard în sus pe coasta dealului ce-i chema parcă.

Când s'au reintors înspre seară, soarele dezmierda cu ultimele-i raze capul bălai al băiatului și cărlionții negri ai fetei cu sprâncenele îmbinate.

Amurgul i-a surprins trecând pârleazul, iar când luna și-a arătat pe întunecata boltă, palida ei față, tremurătoare raze au luminat în pătucurile lor, surâzătoare'n vis fețe de copil.

Zile după zile, pașii lor încercați acum lăsatu-s'au ademeniți de toate cotitele potecii de pe dealuri sau de drumul bătătorit înspre țarină, pe malurile Ravei ale cărei ape veneau spumegânde, tulburi și umflate de i se crispa Pușei pe brațul lui Joi mâna, când treceau apă, despărțiți de năvalnicele valuri printr'o bărnă.

Pe câmpuri se desțeleneau brazdale, în pădure se iviseră primele flori, iarba grasă acoperea dealurile și 'n ea mișunau mulțime de găngânii, minuscula lume, trezită la o nouă viață. De după un stejar, țâșni în aer o codobatură, văzduhul îl săgetau rândunicile, iar din slăvi, se auzeau abea perceptibile trilurile ciocârliei.

Ba într'o zi când cu tușa au mers până în pădurea cea de dincolo de țarină, ochii lor mirați ca de-o minune nouă, au zărit prin cleștarul limpede al eleșteului, aripioare de pești, ce băteau, sprinten sau molcon apa.

Și copiii simțeau, fără ca să le spuie tușa ce privea pierdută apa a cărei tremurătoare unde îi aminteau poate bucuriile trecutei ei tinereți, cum naște și fosnește în jurul lor, puternică și vie, viața, flux unic și clocotitor.

Așa au cunoscut viața. Într'o seară o cunoscură mai adânc.

Plecaseră imediat după masă ca să ajungă pe o culme mai îndepărtată. Pe la 5 ajunseră sus. Soarele era acum mai puțin puternic, dar zarea era limpede ca sufletele lor.

Se opriră o clipă să răsufle, Apoi neastâmpărat ochii ghiduși se reîntoarseră înspre vale ca să admire în voie panorama ce li se oferea la picioare. Orașelul, Rava, țarina, pădurea de dincolo, iar în jos departe, coperișurile satului vecin.

În susul văii dealurile cu păduri, ghicite doar, mări de verdeață, iar undeva departe până unde ochii nu puteau pătrunde, muntele pe cărările căruia ca și pe cele ale vieții vor cutreera odată.

Iar Cristul răstignit pe înălțime, pe crucea de lemn tare îi privea cu dragoste, căci El totdeauna a iubit copiii, și aceștia erau viteji nevoie mare.

S'au apropiat apoi de capela de pe culme, sub care era o peșteră cu zugrăveli vechi luminate de flăcările palide

ale câtorva lumini.

Ei le-au aprins pe toate și după ce s'au uitat cu seriozitate la chinuitele fețe ale sfinților zugravite de măiastra mână a unui uitat meșter, s'au strecurat pe brânci, căci peștera era mică, din afară.

Timpu! trecuse repede. Soarele pierise înghițit de un nor negru, năpraznic balaur.

Au apucat-o la vale, grăbiți, și 'n urmă li se strecurau neguroase, umbrele serii.

Grăbiră pașii. Trebuiau să ajungă acasă la vreme. Era singura interdicție ce le-o fixa tușa ș'apoi întârzierea ar fi dat de bănuit. Băiatul spuse — era prima lui minciună — că vor sta acasă la Pușa, în curtea unde umbriți de castani se jucaseră de atâtea ori.

Și acum trebuiau să ajungă oricum. Și chiar de-ar fugi, tot ar întârzia. Afară dacă...

Poteca făcea o cotitură. Șerpuia apoi într'un mare ocol pe lângă cimitir. Băiatul se hotărî. „Trebuie se trecem prin cimitir. Numai așa vom ajunge la timp“.

Pușa se întoarse dar în semi-obscuritate nu-i putea vedea fața. Ei îi era frică și apucându-l de mână simți din zvâcniturile sângelui că și el se simte la fel.

Mâna rămasă liberă deschise tremurător porțița al cărei scârțăit îi băgă pe ambii în răcori. Intrară.

În față-le se întindea albă, singura aleie a cimitirului din Oșsa. În stânga, în dreapta cruci, cruci albe, multe, nesfârșite.

Luna nu se ivise încă și ochilor lor scormonitori li se părea că după fiecare cruce stă o stafie, râde, așa cum le povestea câte odată Ana servitoarea Pușei.

Mergeau strânși unul în altul și le era așa de frică încât uitaseră să se grăbească. Pașii lor scrășneau pe prundișul aleii așa de tare se gândia Joi încât ar fi trebuit să trezească toți morți din somn.

Fata care avea ureche fină auzea lămurit cum îi bate tovarășului ei inima. Tic-tac, tic-tac, ca un ceasornic se gândi Pușa.

Voi să-i spuie lui Joi, dar deodată glasul îi se frânse și ca la o comandă din pieptul amânduora răbufni un oftat de ușurare. Ajunseseră la celălalt capăt. Aici parcă

portia e mai bine unsă.

Până la pârliaz e o svârlitură de băț și grădina altădată atât de mare acu-i nimică.

Tac amândoi. Ochii fetei scilpesc în întunec ca doi licurici ce vor fi luceferi odată. Băiatul e trudit dar mulțumit. Cum o să se laude mâine.

În casă se aprind, una după alta, luminile. Tușa auzindu-le tupănitul pașilor pe seară, surăde.

„Bată-i norocul de copii. Tare le mai arde de joacă. Căț. fi ziulica de lungă nu le ajurge“.

Ușa s' a deschis cu vuet mare. Au întrat înăuntru.

TRAIAN BIRĂESCU

Închinare Eroilor dela Stalingrad

Vouă, care ați luptat pentru noi,
 Vouă, măreților și bravi Eroii,
 Vouă, care v' ați jertfit
 Să ne dați pământul, care ne-a fost răpit
 De cei din răsărit
 Ne închinăm.

Vouă, ce ați luat napoi moșia furată de tiran,
 Ne închinăm cu toții.
 Viteji ați fost, viteji vor fi nepoții;
 În vnele voastre e sânge de roman!

Vouă, care ați luptat
 Și-o clipă nu ați pregetat
 Ne închinăm.

Pe voi vă preamărim
 Și vă slăvim!

DOINA P. CURESCU
 cl. III, Gimn. de fete Caransebeș

Epigramă

Lui L. O.

Citind poezii de mine
 Adormi și doarme bine :
 Deci, vă rog, pentru ce-a scris
 Să-l iertați : vorbește 'n vis ...
 Băiețas, nițel mai calm,
 Nu anticipa 'n purtate :
 Crezi că, dacă tu ești găgă,
 Eu primesc să-ți fiu
 mam' mare ?

MAIA BISTRA

Sonet

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Unui pribeag

Cu inima 'mpietrită în durere
 Îți porți pe umeri resemnat calvarul ;
 În pieptul tău trăiește 'ntreg Ardealul
 Cu dorul și credința'n înviere.

Când clopotele plâng în glas de-aramă,
 Tu pleci urechea ta înspre adâncuri ;
 Și-auzi, în satul tău, duiioase cânturi,
 Și glasul celor care plâng și cheamă...

Tu ai pleca spre satul plin de jale,
 Dar soarta nemiloasă se opune,
 Lungind calvarul pătimirii tale.

Te duci spre-altarul vremilor străbune...
 Iertând pe cei ce râd în lungă-ți cale ;
 Și frunte ta o pleci în rugăciune...

LICĂ MUREȘANU

Lic. „Tr. Doda“ Caransebeș

Primum spre publicare :

Mult Stimat Domnule Director,

Cunosc „*Țara visurilor Noastre*“, prețioasa Dvs. revistă, abea de un an. Din primul moment, — vrăjit de mult grăitorul ei titlu, — am cetit-o, deopotrivă, cu mult interes și cu deosebită plăcere. Cetind-o nu odată mi-am pus întrebarea, dacă „*Țara visurilor noastre*“, așa cum se prezintă, este într'adevăr aceea ce exprimă cele trei cuvinte? Și cum ar trebui să fie, pentru a reprezenta, de fapt, aceea ce exprimă titlul?

În cele ce urmează voi încerca să fixez, pe scurt, constatările făcute și să mi exprim părerea asupra felului, cum aș crede, că ar trebui să se prezinte revista Dv.

1. Constatări.

a) „*Țara visurilor noastre*“ revistă literară pentru tineret, apărută acum șapte ani la Oradea. De prezent se găsește în refugiu la Timișoara, dirijată de întemeietorul ei Dl. Profesor Preot Augustin Cosma. Afară de articolele călăuzitoare scrise de Dl. Director, — cu adevărată dragoste de părinte, de prcot și de profesor, — cuprinde cele mai reușite poezii, și lucrări în proză ale tineretului nostru. Printre materialul publicat se găsesc lucrări de mare valoare, atât ca formă, cât și ca fond. — Dragostea de glia strămoșească și iubirea de neam sunt notele caracteristice ale celor mai multe lucrări publicate. Colaboratorii revistei sunt voluntarii scrisului, eșiți din toate păturile tineretului de ambele sexe — dela primele clase de liceu, până la cele mai înalte grade ale învățământului universitar. Toți aceia cărora le-au căzut în mână un număr din „*Țara visurilor noastre*“ și au puțină înclinare la scris, se întrec, — care mai de care —, să producă o lucrare mai frumoasă și mai de valoare.

b) *Țara visurilor noastre*“ mai are și un cerc cultural. Din două în două săptămâni, — acest cerc de studii, — se întrunește la „Liceul Diaconovici Loga“ și sub supravegherea și înțeleapta îndrumare a Dlui Profesor Preot Augustin Cosma, tineretul discută și se lămurește asupra

problemelor puse. Sunt informat, că ședințele acestui cerc cultural sunt bine frecventate, foarte animate și foarte interesante.

c) „Țara visurilor noastre” pornind din scrisul revistei, și din discuțiile cercului cultural, a apărut — de trei ori — și în fața publicului timișorean, pe care l'a captivat cu bogăția și variatatea, programului și cu felul de prezentare al singuraticilor voluntari. Comemorarea istoricei adunări dela Alba-Iulia, făcută în seara zilei de 30 Noembrie 1942 formează un punct de glorie al „Țării visurilor noastre”.

II. Considerente.

Bineînțeles, că sunt foarte mulțumit și Vă felicit cu toate căldura inimii mele, pentru felul cum conduceți revista și tineretul grupat în jurul Drapelului — ridicat la Oradea acum șapte ani, — pe care ați scris cu litere de foc „Țara visurilor noastre”.

Eu prevăd, — și nu cred că mă înșel, — că sâmburele sădit acum șapte ani, — asemenea grăuntelui de muștar din Biblie, va deveni copac mare și puternic, care va umbri de arșița soarelui de vară, și va da roade îmbelșugate și răcoritoare tineretului tuturor Românilor din „Țara visurilor noastre”.

Această „Țară a visurilor noastre” — care va trebui să cuprindă să ocrotească în hotarele ei, pe toți acei de limbă și lege românească, pe lângă problema literară, — are de îmbrățișat încă o sumedenie de probleme, una mai importantă decât alta, cu care trebuie să deprindem tineretul, sau mai bine zis, să-i dăm posibilitățile acestui tineret, să se dedice acelei ramuri de activitate unde-l cheamă instinctul, aptitudinile și voința. Intrucât — nu fiecare elev poate fi poet, sau scriitor, trebuie să-i se dea fiecăruia posibilitate de afirmare în domeniul, pentru care are aptitudini, sau plăcere.

În cuprinsul „Țării visurilor noastre” sunt de rezolvat probleme geografice, istorice și politice. Pentru rezolvarea acestor probleme luptă ca leii, viteji noștri ostași pe câmpiile Rusiei și în munții Caucaz sub ordiuele Mareșalului desrobitor Ion Antonescu. Apoi sunt de rezolvat probleme

de ordin moral, de ordin cultural, de ordin științific, de ordin social, de ordin sanitar, de ordin industrial, de ordin comercial, de ordin financiar, de ordin agricol, de ordin edilitar, etc., etc. Fiecare problemă principală are o serie de subdiviziuni. De exemplu problema de ordin industria cuprinde: *mecanica* cu sumedenia de unelte și mașini existente sau în curs de construcție, *electricitatea de nesfârșitele ei aplicațiuni, radiofonia, aviața, tracțiunea mecanică* (motocicleta, automobilul și celelalte autovehicule.)

Nu sunt toate acestea probleme de mare importanță, care interesează tineretul român ?

III. Propuneri.

Bazat pe aceste considerente, în speranță că se vor găsi persoane și mijloace materiale suficiente pentru lărgirea cadrelor actuale ale acțiunii Dvoastre, în vederea înfaptuirii „*Tara visurilor noastre*“, cred Mult Stimată Domnule Director, că nu greșesc dacă propun cele ce urmează :

1. Să se modifice desenul de pe cupertă revistei, așa fel, ca să exprims în imegini „*Tara visurilor noastre*“.

2. Să se deschidă pe lângă rubrica literară — atâtea rubrici, câte probleme preocupă creerul inventiv și dornic de activitate al tineretului român.

3. Să fie îndrumat și deprins tineretul nostru cu principiile austere, ce stau la baza puternicului imperiu german și anume :

- cu munca stăruitoare și ordonată,
- cu cinstea și omenia, de a se mulțumi cu rodul muncii proprii, de a respecta avutul altuia, și banul țării,
- cu perseverența în bine,
- cu disciplina voluntară, respectarea ierarhiei și a legilor,
- cu aprecierea individului după calități verificate și în fine,
- cu iubirea de neam, de țară, de lege și de Rege.

Dorind să reușiți a spori resursele materiale, și să amplificați programul de activitate, vă urez, Mult Stimată Domnule Director deplină sănătate trupească și sufletească și viață lungă, pentru ca să puteți contribui cu maximul de rezultat la înfăptuirea idealului înscris cu litere de foc pe Drapelul desfășurat la Orade :

„*Tara visurilor noastre I*“ inclusiv Ardealul.

Al Dvoastră stimător :

ȘTEFAN PENEȘ

secr. general al centralei Reuniunilor de meseriași, comercianți și muncitori din România.

Ce fericită-mi pare viața

de C. GHIBAN

Ce fericită-mi pare viața,
De când în cale mi-ai ieșit,
Visez și cânt neconținut,
De seara până dimineața,
Din zori până 'n asfințit.

Incearcă mintea să te-adune,
Din roua primului minut,
Cât m'ai vrăjit, cât mi-ai plăcut
De-atâtea ori iubirea-mi spune
C'un vis frumos care-a'nceput.

Și cum apari din ubre roze,
Acum te pierd, acum revii,
Lucești 'n miez de lacrimi vii,
Pe tainic drum țesut din roze
In gândul meu frumoaso vii.

Mi-e inima o primăvară
Și dorul rază de azur,
Din soare zâmbetul ți-l fur,
Și ca să-ți spun o vorbă doară,
Nici nu'ndrăsnesc, nici nu mă'ndăr..

Te văd în fiecare floare,
Și te 'ntâlnesc în orice loc,
De-atâta dor și-atât noroc,
Un paradis viața-mi pare
Și sufletul potop de foc.

Ce fericită-mi pare viața,
De când în cale mi-ai ieșit,
Vioez și cânt neconținut,
De seara până dimineața,
Din zori și până 'n asfințit.

Din „Flori de Primăvară“ Volumul II.

Epigrame

Lui Radu X. Sibiu

Tu ești „bun“ epigramist
Ai doar un singur inconvenient
Ți-ar trebui aproape zilnic
Niște injecții de... talent.

Unei d-șoare, căreia un băiat i-a furat mănuașă

Lumea-i rea astăzi duduie
Și viața-i tare grea,
Ți-au luat — mai eri — mănuașă
Mâna de le-o dai-n' o ia.

Poetei Maia Bistra

Versurile Dumitale
În medicină au un rol;
Liviu citindu-le adoarme,
Iar eu, când le visez, mă scol.

Celor îngrijorați de noua copertă a revistei și în
special lui Olaru și CIN

Nu se mai schimbă coperta
Vă face un serviciu vouă
Pentru-a evita pățania
Proverbului... la poarta nouă...

Tot lui Radu X. Sibiu

De azi să fii cu ochii'n patru
Eu hotărât-îs să te scap,
Că „bătăușul“ de Olaru
Ți sparge oalele în cap.

AETFUBUS

Somn ușor

*Faldurile nopții se 'ntind peste ape,
Peste câmpi și pealuri, vâi nenumărate.
Pace 'n suflet lasă oricărui muritor,
Tot e 'n adormire: somn ușor.*

*Fânul cosit proaspăt, parfum de calapăr.
Adormi cosașul privind stelatul cer;
Luna printre stele, umbrită de-un nor
Doarme și ea dusă: somn ușor.*

*Tac în aste clipe și dureri și doruri,
Vântul mai oftează în prelungi ecouri;
Hoinar peste plaiuri, gându-mi călător
Oricui întâlnește-i zice: somn ușor.*

*Din înalte ceruri Prea Bunul privește
Și stântului Petru așa îi grăiește:
— Vezi tu câtă pace e-acum în lumea lor?
— Toate dorm în pace, toate: somn ușor!*

N. I. BREBENEL

Pastel

*Din viile de pe culme, se lasă pustiul înserării, tot mai
adânc, în fundul văilor. Drumurile înguste s'au înecat în
umbră. Abia le mai bănuiești după nucii și ulmii de strajă,
neînfrunziți încă. Pe coasta din față, pământul galben lică-
rește la lumina amurgului, în dungi drepte, printre șirurile
de araci nemlșcați, ca soldații.*

*N'a răsărit nici iarba, dar dealurile pieptoase ascund
comori, și căldura de peste zi se împrășteie din ele ca un abur
de azimă proaspătă.*

*Nu știu de uude s'a desfășurat un nou potolit, grăbind
noaptea, mărind talna, împlânind cerul.*

*Un fior sfânt trece prin văzduh, ca niciodată. Departe,
la poale de tot, de unde începe câmpul, învie clopotnița bi-
sericutei nevăzute, cu glas de copil..*

Par'că ar fi răsărit stele într'o spărtură de nour, jos în oglindirea unui ocean. Sunt flăcări de lumânări, boboci de crin, lămurind părți din albul cămășilor crâmpete din roșul brâurilor ce pier și se ivesc încet, în ocolul bisericii.

Iar sus, în via cea mai de sus, în odaia vierului, pe polița din sală, o strachină curată cu ouă roșii, calde încă, e singura viață nouă, care pândește din întunerec, sositrea Paștelui.

POENARU CORNEL, C. D. L. cl. V. B.

Mă sapă'n piept o boală ce nu iartă...

Mă sapă'n eiept o boală ce nu iartă.

Cum te săpa pe tine altădată.

Când ai plecat mi-ai dăruit-o mie,

Să te urmez acolo'n veșnicie.

Și eu am luat o poate fără să vreau,

Când buzele-mi fierbinți te sărutau.

Am luat-o, însă azi nu-mi pare rău,

Căci am simțit că-i cel din urmă dar al tău.

Și număr zilele ce trec mereu și vin,

Să văd cât mai e până ne 'ntâlnim.

Mi-am pregătit la îndemână-o lumânare,

Ca s'o aprind 'nainte de-a-mi da ultima suflare.

Pereții albi privityrea-mi obosesc,

Și ca și tine, uneori, tușesc.

Pe cărțile rămase dela tine,

E praful așezat în straturi fine.

În liniștea ce doarme în odaie,

Aud cum firul vieții cineva mi-l taie.

Și mă gândesc dacă acolo, tu, acum,

Vei ști că te urmez și pe-acest ultim drum.

HORAȚIU PAULESCU

Sbucium

E prea târziu dece să mai revin,
Să reîncep povestea de iubire ?
In sufletu-mi e-atâta chin,
Ș'a fost atâta fericire.

E prea târziu să ne mai iubim,
In svonul teilor în floare,
Crezi tu c'o să mai regăsim,
Acele clipe-înbătătoare ?

E prea târziu, mi-e sufletul hoinar,
Eu pot să reîncep un sbucium nou,
Azi să iubesc îmi pare înzadar,
Când nu 'nfeleg al gândului ecou.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

E prea târziu și nu pot să revin,
Să reîncep povestea de iubire,
Căci ea îmi pare azi un chin,
Și amăgirea fericire.

FULEA DORIN

EI

Câte se întâmplă în lume ?!

Nu erau nori mulți. Erau nori, subțiri și rari. La nord se vedea Steau Polară, carul mare și într'o vreme se vedeau și trei stele din carul mic. Luna nu răsărise încă.

Intr'un părcușor, pe o bancă veche pe care au stat mulți încă, în astfel de seri, stătea un fecioraș de vreo 18 ani. Era parcă de piatră. Nu mișca deloc, iar ochii îi sclii-

peau ca unei pisici noaptea. Din când în când surâdea.

Stătuse acolo mult de tot. Nu ştia el cât. Ştia numai că atunci când s'a pus pe bancă, undeva într'o casă apropiată, a auzit un acordeon şi un pian cântând o cântare pe care o cunoştea. Mai auzise cântarea aceea. Cântase o orchestră într'o pădurice când a văzut el pentru prima oră o fată care i-a fost dragă din primul moment. Fata dansa un vals sau poate un tango. Nu ştia ce, pentrucă nu ştia nici să danseze deloc. De ce ar fi învăţat să danseze? Acum ar fi vrut să ştie. S'ar fi dus la ea şi ar fi rugat-o să danseze cu el numai o singură clipă. Ar fi fost fericit dar el nu ştia să danseze şi asta îl împiedeca să se apropie de fată. Şi cât îi era de dragă?!

Trecuseră de atunci multe zile şi n'a uitat-o.

Mergea spre Mureş ca să facă baie şi se gândea la ea. Ar fi vrut să se întâlnească cu ea, şi s'a întâlnit, dar nu cu ea, ci cu doi prieteni. Unul tăcut iar celălalt unul din acei cu limbă de şarpa. Decăteori scotea o vorbă era o înţepătură la adresa cuiva. Nu s'a supărat de loc. Când l-a văzut, a răs de el pentrucă se aştepta să facă vreo năsbătie sau să-i ceară ceva ce nu se prea poate împlini uşor cum îi era obiceiul. Nu s'a înşelat. După ce au stat de vorbă vreo jumătate de oră s'au desbrăcat ca să între în apă. Prietenul nu ştia să înnoate, dar ca să nu rămână prea pe jos, l-a rugat să-i aducă depe celălalt mal, adecă din Şoimoş nişte prune roşi fără ca să le ude. Dacă nu le va uda, atunci într'adevăr ştie să noate, iar dacă nu atunci e un prost.

Nu s'a speriat de una ca asta, cu toate că trebuia să înnoate cu o mână numai, iar în cealaltă să ţină prunele pe o distenţă de vreo 100 de metri. A plecat el odată dela Şoimoş să treacă înnotând cu hainele legate sul spre malul de dincoaci. Ce e drept când a ajuns la mijloc, scăpase un colţ din ele în apă apă, apoi încă un colţ şi astfel s'au făcut mai grele cu apa pe care o luaseră, așa că până la urmă le botezase cu totul. Dar le-a scos până la mal târându-le după el. Când a ajuns la mal le-a pus să se usuce şi seara a plecat îmbrăcat cu ele acasă.

Trecuse Mureşul deci, întră într'o grădină cu pruni şi s'a săturat de prune. A luat vreo cinci în mână şi a intrat în apă ca să le aducă dincoace. Le ţinea sus, dar mergea

pe spate ca să-i fie mai ușor. Nu obosise de loc dar când a fost în mijloc s'a lovit de cineva cu capul. A lovit pe cineva în coastă și apoi se afundase cu capul în apă. Prunele nu le udase deloc. Dar când a ieșit cu capul de sub apă s'a uitat să vadă pe cine lovise. La vreun metru înaintea lui, era o fată care râdea. Era chiar „ea“, fata care îi era dragă. A roșit în mijlocul apei și a rugat-o să-l ierte pentru că a lovit-o fără să vreă. Ea a râs și l-a întrebat dacă a băut apă destulă și de ce ține prunele în mână. Nu știa ce să-i răspundă. S'a luat drept spre mal ca un nebun cât a putut de repede ca să dea prunele. Când a ajuns cu picioarele pe nisip, a aruncat prunele la țărniș și a plecat înapoi ca să o ajugă iar. Când a ajuns-o, i-a spus că erau prunele pe care le făgăduise prietenului să i-le ducă fără să le ude și și-a spus numele, întrebând-o ce nume are ea și apoi au eșit pe mal, unde au stat până seara de vorbă. Seara au plecat acasă și de atunci n'o mai văzuse deloc...

Se mișcase. Nu se mai auzea muzica. Nu mai cânta nimeni. Departe undeva peste Bega cânta un cocoș, în gară fluerase o locomotivă, iar spre oraș lătra un câine. Îi era frig. Când s'a uitat în sus, luna privea la el ca la un nebun, iar stelele se holbaseră toate.

Nu-i mai era frig. Acum se simțea bine. Vedeau luna răsărind de după un deal cu cireși înfloriți. Nu se auzea decât acordeonul din care cânta el aceea cântare pe care o auzise în păduricea aceea. O cânta tare ca să-l audă „ea“ și toți câți vor să asculte.

Incepuse o altă cântare dar nu-i plăcea pentru că degetele nu-l mai ascultau. Parcă apăsau și alte clape decât cele cari voia el. S'a uitat să vadă dacă nu cumva e stricat acordeonul, dar a tresărit pentru că pe clape apăsau niște degete subțirele de înger.

Știa ale cui sunt și de aceea le-a luat și le-a sărutat. Stăpâna lor i-a surâs și s'a așezat lângă el pe bancă sub cireșul înflorit. Au vorbit mult după aceea de ei înșiși până când ea a vrut să plece. Atunci el a luat-o în brațe ca s'o sărute spunându-i „nu vezi cât sunt de fericit?!“

Ea i-a răspuns „nu vezi că visezi?!“ Atunci a căscat ochii mari și n'a mai văzut decât întuneric înaintea lui dar tot era fericit.

DOLORES L. C. S'

Intomnare

Spre Sud un nor s'a desfăcut pe boltă
 Ca evantaiul unei curtizane,
 Și'n răsul toamnei pline de recoltă,
 A coborît cu tumbe năzdrăvane.

Lelițele i-au răs încremenite
 Când l-au văzut că vine pe cărare,
 Părea flăcău cu plete aurite
 Și straițe noi țesute'n fir de soare.

Fierbea pe-atunci viața'n alambicuri
 Și'n podgorii mustea din boloboace,
 De o sorbeau volnicii picuri picuri
 Până-și dădeau arama din cojoace.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

L-au imbiat uncheșii cu vlață...
 Și au băut mai năzdrăvan ca zmeii,
 De s'a trezit a treia dimineață
 În alb pătuc ce-i asternură teii.

S'a șters la ochi și buimăcit de soare,
 Mai bosumflat ca un copil de școală,
 S'a 'mpleticit în lungele-i picioare
 Și a căzut într'a șoselii poală.

— — — — —
 Și năcăjit pe toamna lumii noastre,
 În pragul dimineții diafane,
 S'a 'nchis spre Sud sub bolțile albastre
 Ca evantaiul unei curtezane.

D. R. IONESCU

Vânătoarea

I.

Toamnă ... Înainte de-a se culca, soarele își mai răspândește odată razele peste valea de munte înconjurată de coaste înalte, cu păduri de brazisculari. Verdele închis al acestora e, ici colo, pătat de frunzele îngălbenite ale fagilor împrăstiați prin brădet.

Rândunelele își exersează aripioarele pentru zborul lung cel vor face 'ncurând.

Valea răsună de ciripitul lor vesel, secondat de mugetul înfundat al râului, care-și trimite din văltoare 'n văltoare, apele înspumate, spre câmpie.

Din luncă se aud dese lovituri de secure.

Moș Gheorghe își crapă lemne pentru iarnă.

A obosit. Acum stă rezimat de un copac, pe gânduri. Privește la lemnele puține pe care le-a crepat, apoi oftează :

— Puțin, puțin am crepat azi! He, ei, tinerețe, tinerețe! Ce n'aș da să te mai am odată!

Scociorește prin șerparul lat și scoate o priză de tabac, pe care o îndeasă în lulea.

Ia cu mâna un jăratnic din focul ce mocnește alături. După ce pufăe de câteva ori, se așează pe un trunchiu fumând tacticos și urmărind totocoalele defum care largesc și se înalță până când se pierd în negura 'nserării.

Deodată, bătrânul tresare. O bubuitură sfâșie sinistru aerul.

— Cie să hi fostă? Vreun urieș al codrului s'o o prăvălită rupând totul în cale, ori o 'mpușcat cineva.

De-o fost împușcătura, mare îndrăzneală! Baronul ăsta nou o oprit tot vânatul din pădurile sale. De aceea țăraniii îi poartă sâmbetele, căci pe vremea barenului dinainte, Dumnezeu să-l ierte, vânatul era liber, deoarece era bătrân și nu-i mai ardea de vânători.

Moș Gheorghe privește 'n sus și 'n jos pe cărare, doar va vedea pe cineva, să lămurească.

Dela deal venea agale Petru Florea, un tânăr voinic, lat în spete, cu pălăria pe-o ureche.

— Hm! de nu l-aş vedea aci, tocma pe el l-aş hi bă-nuit, mormăi moşul.

— Cei, bade Gheorghe. Tot cu lucrul, ai? Doar eşti bătrân. Da ficiorii din străinătăţi n'au grija dumitale?

— Apăi ... de! Amu, ei cată să se 'nsoare. Io oi mai munci până oi avea două mâini şi m'or ţinea puterile. Da-a n'ai auzit așa ca o 'mpuşcătură, adineaori?

— Ba da, Moş Gheorghe. Nuş-ce să hi fost.

— Doar nu va hi 'mpuşcată cineva cerbul boerului. Chiar mâine are vânătoare mare, cu mai mulţi grofi de-ai lui. Ştii că a găsit Vasile pădurarul un cerb frumos care vine în fiecare seară de s'adapă în pârăul Serpilor, oţâr mai la deal aci.

— Ştii ce, moşule? Eu m'oi duce, până mai e lumină, să văd ce o fost.

— Noa, ghine, ghine, dute.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pătru Florea era mulţumit. Ii reuşise totul cum plănuise.

Intrădeavăr, el împuşcase cerbul. Auzise însă loviturile din luncă şi după ce ascunsese arma, o luase la goană pe lângă pârău în jos, pentru a se găsi cât mai repede lângă Moş Gheorghe. Bătrânul era cunoscut ca om cinstit şi avea cuvânt în faţa jandarmişor. Dacă aceştia l-ar fi întrebat, el ar fi răspuns cu vocea-i domoală:

— Apăi Florea n'o putut hi, că doar chiar pe el l-am întrebat de n'o auzit puşcătura.

Ajuns la pârău, tânărul porni pe mal în sus, până la locul unde zăcea cerbul.

După ce se 'ncredinţă că ascunsese bine arma într'o scorbura, se apropie şi ingenunchie lângă animal.

Ii admiră coarneaule puternice şi mult ramificate. El însă nu avea ce face cu ele. Măcar atâta bucurie îi putea lăsa grofului.

Ochii blânzi ai cerbului erau mari deschişi de groază, iar botul cat felat atârnă în apa din care nu mai ajunsese să se adape.

Flăcăul luă cuțitul dela brâu și jupui cu grijă cerbul, apoi alese din carne cele mai bune părți de mâncare.

Incircat cu această povară, coborî la satul din adîncul văii, unde ochii galbeni ai caselor începeau să clipească, deschizându-se unul câte unul.

III.

În dupămasa zilei următoare sosi în sat baronul însoțit de prieteni și de Vasile pădurarul.

Era prima vânătoare cu invitați, ce o dădea baronul. De aceea era cam emoționat și-și trăgea fără milă mustăcioara care trona în mijlocul feții rotofee.

Atât nemeșul cât și invitații, erau îmbrăcați în costume de vânătoare noi nouțe și nici armele nu le erau mai prejos.

Când Vasile pădurarul socoti că e timpul potrivit, alaiul porni spre păraul cu pricina.

Trecând printr'o poiană de lângă sat, baronul văzu mai mulți flăcăi ocupați cu fabricatu frigărilor și frigăruilor, iar mai la o parte, într'un ciubăraș acoperit cu frunze de brusture, aștepta carnea.

— Ce faceți, flăcăi, întrebă nemeșul drept răspuns la plecaciunile smerite ale băieților.

— Am tăiat un berbece și facem ospăț în cinstea vânătorii Mării Tale, spuse unul din ei.

— Măria sa, zise și Floarea, nu-i ghine, da io tot țoi zâce noroc la vânat, fîncă am ghisat astnoapte că îi trece pe lângă cerb și nu l-ii putea împuşca. Deia zâc, ca să nu ți se 'ntâmple asemenea ruşine.

Nemeșul zâmbi, plecând mai departe în timp ce invitații strâmbau din nas, indignați că el stă de vorbă cu niște valahi obraznici și puturoși.

În apropierea păraului, Vasile pădurarul zise stăpânului:

— Dumneavoastră stați aci ghinișor și io m'oi duce să cercetez oțără urmele.

Urmele erau și mai vechi, și mai proaspete. Ele îndrumară pe pădurar la cadavrul cerbului. Rămase o clipă impie-

trit, spuse apoi câteva parastase, așa, de sufletu cerbului și se 'ntoarse necăjit la baron.

La început, acesta nu înțelese n' mic, apoi toată rușinea și mânia lui se revarsară asupra pădurarului, în timp ce invitații începură să se cotească și să zâmbească ironic, pela spatele baronului.

Pădurarul, bietul, nu era nici el de vină. Alaltăieri, totul se petrecuse normal, iar eri nu putuse fi în sat, fiind ocupat în altă parte tot în slujba grofului.

Astfel, vânătorii se întoarseră în sat fără să fi tras un singur foc. Totuși, baronul putu duce acasă Iulișcei lui trofeul cerbului „capital” împreună cu o poveste despre o vânătoare cu urmări grele prin hățisuri, după cerbul rănit care fugea de groaza morții.

Când alaiul trecu din nou prin poiană, ospățul era în toi.

Baronul aruncă o privire plină de ură ilcărilor și fetelor care înfulecau voinicește.

Era cam tare carnea cerbului, dar ah! bună mai era, stropită cu puțin vinișor vechiu și îndulcită de tot amarul pricinuit de nemeșul pe care se răzbunaseră acum.

IV

Jandarmii cu pană de cocoș, căutară înzadar pe autorul păcălelii și rușinii pățită de grof, iar acesta trebui să se obicinuiască cu ironiile prietenilor săi, iar la vreo două săptămâni, Vasile pădurarul împrăstia prin sat vestea că Măria Sa dă voie să se vâneze orice animal din pădurile sale, înafară de acelea foarte frumoase, alese de pădurar pentru vânătorile Măriei Sale și ale invitaților săi.

M. BENA cl. V. Loga

Pentru tine,

By.

Aș vrea ca azi, de ziua ta
 Să vin prin pulbere de lună,
 Să te răpesc și'n lumi visate
     Să mergem împreună.
 Din dragoste și din lumină
 La sânu-ți de-astăzi să-mi urzesc
 Un leagăn lîn și niciodată
     Să nu-l mai părăsesc.
 Și vreau, un val de poezie
 În jurul tău să îți creez
 Și în zâmbiri de flori de aur
     Azi, dragă, să-ți urez :

Mult răs, veselie și soare
 Să ai dela Domnul ca dar,
 Cununii de succese să afli
 În drumu-ți de mărgăritar.

Din creanga iubirii în floare
 Cu nimburi de rouă și vis
 Culege și tu o petală
 Și vei trăi ca'n paradis.

Virtuți poleite de visuri
 Să-ți râdă voios în obraz
 Și fluturii beți de parfumuri
 De zână, rămână'n extaz.

Un înger — statuia luminii —
 Cu degete lungi și subțiri
 Presare-ți în calea înflorită
 Potop de dulci fericiri.

M. M. BEIUȘ

Iarna pe uliță

(Compunere)

A sosit iarna bucuria copiilor. Zăpada și a întins vălu peste câmpii, dealuri și ponoare, așa că a acoperit și satu unde locuia Nicușor, un copil ca toți copiii.

De dimineață, Nicușor, cum se trezi, alergă la fereastră unde se opri uimit și orbit de albeața zăpezit. Apoi, venindu-și în fire, alergă la măicuța sa, ca să-i spuie vestea mare. În zadar voia mamă sa să-l fie 'n casă, el vroia cu orice preț să iasă la săniiș. Iute se îmbracă și cu sănluța la subțioară se repezi spre delușca dela capătul satului, unde Petrică și Ionel îl așteptau demult. Se salutară cu multă veselie. Ionel propuse să facă un om de zăpadă.

— „Hai! strigară într'un glas Petrică și Nicușor. Deci se apucară de lucru. Mai întâi așezară doi bulgări mari unul peste altul, iar deasupra puseră capul, un bulgăre mai mic ca ceilalți. În loc de ochi, puseră doi cărbuni, nasul fu înlocuit cu un morcov stricat, iar gura fu înlocuită cu dinții știrbi și răriți ale unei greble. Apoi găsind o oală spartă pe marginea drumului i-o puseră în cap ca pălărie, apoi un băț în mână și omul era gata. Atunci ei începură să joace în jurul său strigând:

— „Vai nouă! ce om rău
Ne-amenință cu bățul său!
Copii, nu vă temeți de el deloc,
Că-i un mare dobitoc!
Bățul în mâna să ție poate,
Dar să se apere cu el nu poate!

Intr'adevăr, Nicușor și Ionel începu să-l bulgărească, îi turtiră nasul și pălăria, dar omul de zăpadă nu se apăra. Așa trecu ziua aceea, iar seara, când la lumina tremurătoare a candelii, ascultau poveștile bunicilor, își făureau în mintea lor vajnică de copil, planuri pentru viitor...

TĂMAȘ ROLAND
cl. II. b. C. D. L.

Narciss

Amurgul se ascunde în păduri,
 În ramuri, scorburi, ierburi otrăvite...
 Doar cerbi de bronz — funebre creaturi —
 Ascultă tremurând pe nesimțite
 Ecoul sec al frunzelor strivite
 Sub copite.

*

Dorm apele cu somnuri de granit
 Și somnul rece seamănă a moarte...

*

Un braț vânjos dă nuferi 'ntr'o parte
 Și... Narciss a zâmbit!
 Oglinda apei — numai cioburi sparte,
 A dus zâmbirea mai departe,
 La infinit...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

G. TOBIAȘ

Mama

Cu drag mi-aduc aminte
 De sânul ci cel dulce
 Pe lângă care își lăsa
 Copilul să se culce.

Iar glasul ci fermecător
 Și seara 'n spre culcare
 Cânta cu atâta 'nduișoare
 S'adoarmă scump odor.

De atunci și anii au trecut
 În sborul vremii 'tunecat
 Dar chipul mamei drăgătos
 Eu nu l-am mai uitat.

ADRIAN TOPA GEORGE
 cl. I B. Lic. mil. M. V.
 Timișoara.

Povestea mea

Poveștea mea începe cu fulgii de zăpadă
cu focul lor fantasme cu firul ierbii 'n cântec
când vântul cald aduce miresme dulci de zadă
și vorbe ca șoptite dintr'un bătrân descântec.

Povestea mea nu-i cântec ci plâns printre unghere
e vis amar de noapte ce nu cunoaște stele
eu n'am avut putere și n'am avut avere
dar singurii bănuți tăcute lacrimile mele.

N'am cunoscut nici zâmbet și n'am avut în cale
decât marame negre 'ncoronate 'n spini
eu n'am simțit ca alții în cântec de pocale
balsam de bucurii: avui atât în gând lumini.

Povestea mea-i cu-o fată cu suflet de vioară
cu plete'n spic de aur și buze de garoafă
cu ochi adânci de mare și floare de cicooară.

Iubit-am Toamna lungă cu rodul ei mustind
cu frunze 'ngălbenite și sbor uitat de păsări
cu ape argintate și lună întârzâind
să lumineze 'n taină pierdutele-mi cărări.

Iar după moartea mea sfârșind trista povește
când frunzele de aur vor săruta pământul
când peste lutul negru încet uitări vor crește
s'o șterge urma-mi nouă a greului mormânt.

Eu ce să las de-acuma când n'avusei în lume
nimic? un vechi album de poezii
se va pierdea cu mic și nensemnatu-mi nume
doar singura-mi avere din veghile târzii.

NELU TOMA

Blestemele Gomorei

M'a nins pe frunte cerul cu cenușe...

*

Mi-s drumurile șerpi vicleni,
Ce-așteaptă să le calc pe gușe.

*

Pe unde calc,
Țănește viu un sânge cald
Și'n pașii mei înfloresc nuferi de cărbune.

*

Din văgăune,
Vânturile — scorpilor rele —
S'au pornit să se răzbune.

*

Mi-e trupul copt de lepră
Și sunt oarbă
Surdă BCU Cluj / Central University Library Cluj
Mută...

*

Au bătrâne,
Eu sunt oia cea pierdută ?

G. TOBIAȘ.

Inceput de elegie

Mlădiță zvăcnită deodată cu mine
Peste moluștele ce înnoată prin baltă
Ascultă cum timpul se scurge,
— Uger ce picură din zarea înaltă.

Melcii-i măsoară cadența prin iarbă.
Și târâșul lor mă furnică prin sânge,
Ascultă, mlădiță ruptă din seară,
Cum deasupra-ne timpul se fânge.

NICKY.

Dar va vezi un timp ...

Ție Radu.

O, ... cât am frământat în suflet cânturi
 Și-am împletit din slove 'nlăcrimate
 Romante ce foșneau înfiorate
 Ca sălcile-aplecate pe mormânturi ...

Și le-am trimis apoi în patru vânturi
 Poate că una'n geamul tău va bate ...
 O vei privi ... Și vei zâmbi ... Și poate
 Călca-vei rece peste-a ei avânturi ...

Eu n' aveam aur să-ți presar cărarea
 Nici diamante cu sclipi de stele ...
 Și ți-am trimis tot ce-am avut : cântarea ...

Dar va veni un timp când îți vor pare
 Povară anii — cântecele mele
 Mici perle 'n geana ta tremurătoare.

LENUȚA C.

Livada

*E cerul atât de senin
 și-atât de departe coboară pe zare ..
 Livada se scaldă în raze de soare...
 cu gânduri triste aici ești strein.
 Flori albe-au podidit prunii
 și-i albă în creștet livada ;
 pe jos înverzită e iarba
 și mișună mii de gânganii...
 Pe cartea uitată pe iarbă deschis
 grăbită se plimbă-o furnică.
 — „La ce-o fi gândind oare ?..“ mi-am zis
 „...o vietate atâta de mică ?“*

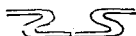
ISEIN IGOR

Lucian Blaga : Opera dramatică

Harnica editură din Sibiu, Dacia Traiană, a tipărit în două volume, operele complete — teafra — ale maestrului Blaga. Piesele — 8 — așezate în ordine cronologică arată limpede evoluția dramaturgiei Blagiene dela „Zamolxe“ — 1921 — până la „Avram Iancu“ — 1934 —. În restrânsul spațiu ce ne revine vom încerca totuși să schițăm o vedere de perspectivă asupra întregii opere dramatice. Fără îndoială, principala caracteristică a acestui teatru e faptul că e un teatru de „idei“ într-o manieră nouă, simbolistă, asemănătoare întrucâtva — ca temă — lui Strindberg și lui Maeterlink — construcția tehnică. — Dar fără să fie prin nimic tributar vreunui dramaturg, teatrul blagian are drept piatră de temelie autohtonismul, a cărui tulburătoare probleme sunt rezolvate — Zamolxse, Meșterul Manole, Avram Iancu — într-o manieră întru totul conformă psihicului etnic.

Ceeace impresionează la teatrul lui Lucian Blaga e adâncimea și seriozitatea problemelor ce se impun spre rezolvare. Aceste probleme de nuanțe diferite — mit, mistică, filosofia, religie, psihopatie, naționalism — alcătuiesc totuși un tot unitar, susceptibil și provocator de întrebări și controverse, deșteptarea neliniștii metafizice — N. Ionescu — tocmai contrariul unei decăzute ataraxii, tristă caracteristă a vulganității timpului nostru. În bogăția aceasta de idei, și în neliniștea metafizică pe care o provoacă, vedem noi principalele atribute, de un incontensabil merit, al teatrului blagian.

ICHI

Comemorarea lui Mihail Eminescu

Ne revine deosebita plăcere de a semna aici rodnică activitate a secțiilor superioare a „Educației Tineretului Român“ dela liceul Loga din localitate. Ele au comemorat în ședința festivă în ziua de 8 Februarie nemuritoare amintire a aceluia care a fost Mihail Eminescu

Programul variat a reușit să dea într'un tot unitar multiplele fațete ale genialei opere eminesciene.

Ședința s'a început prin caracterizarea existenței și operei titanului dela Ipotești datorită Dnui Președinte Nestor Prisca. A urmat apoi magistrala disertație a Dnui Jicman Aurel care cu un verbiaj ales și o bogăție uimitoare de expresii a înșulfat adunării înaltul duh care trebuie să caracterizeze orice comemorare a unui mare înaintaș.

Ștuciumatul trecut al patriei l-a reactualizat Eminescu în „Scrisoarea IIIa“, declamată de Dl Drăgoi.

Sensul etern, stelar și atât de stufoși în interpretări al Luceafărului a reușit prin eseuul său de coloratură filosofică să ni-l prezinte într-o formă atrăgătoare și originală D-l Birăescu.

Cântecul pătimirii noastre dolna de eri și de totdeauna a cristalizat-o Eminescu în „Doina“ sa, declamată cu pathos de Dl Nestor Gheorghe.

D-l Dolga în dizertația sa despre poezia de dragoste a lui Eminescu ne-a prezentat treptele evolutive ale amorului precum și concepția dcspre femeie a poetului.

D-l Cernescu Tiberiu a încercat să dovedească în dizertația d-sale, concepția optimistă a lui Eminescu, concepție de natură mai mult politico-națională decât poetică.

D-l Florian Potra a cetit o schiță cu subiect din viața poetului.

D-l Nestor Prisca a recitat versuri originale („Toamna“ și „Goană“)

D-l Tismănariu a cântat cu un deosebit talent arii naționale.

D-l Potoceanu a cântat arii naționale la acordeon.

Intr'o atmosferă înălțătoare ședința s'a terminat la orele 17.

ICHI

N. B. Secțiile superioare ale liceului Loga țin ședințe săptămânale în localul liceului Lunia între orele 15-17. Intrarea liberă. Vizitaterii sunt binevăzuți.

Revista Colegiului Național „Sf. Sava“. Noembrie-Decembrie - 1942 — deschide al XVII-lea an de apariție. Este interesant de faptul că revista nu apare ce multe din revistele școlare, sub conducere unui comitet condus de unul sau doi profesori, ci sub directa conducere a elevilor: Dumitru N. Ioan director și C. D. Ianculescu prim-redactor.

Cu toate acestea putem spune că revista nu are nici o scădere.

Ca o apreciere generală vom spune că întreaga revistă este scrisă cu o ușurință de exprimare plastică și care dacă nu ne miră e pentru că apare în București.

Ne-a plăcut mu't cuvântul de îndemn al dlui Dumitru N. Ioan, iar prin „O pildă și un îndemn“ dl C. D. Ianculescu ne arată multora dintre noi fapte necunoscute, anume școala la care a învățat dl prof. Mihai Antonescu.

Este de remarcat studiul dlui M. Barnea „Răsunete ale poeziei greco-romane în poezia populară română“.

La fel studiul dlui Maximilian V. Vladimir, despre „Domnul Prof. Ion Petrovici, reprezentantul gândirii românești“.

Încercările științifice sunt reprezentate prin „Ultimă teorie asupra structurii atomice“ datorit dlui Ionescu E. Mihai.

Dl Niculescu I. V. deschide o pagină de glorie și durere din istoria Ardealului:

„O comemorare“, adică 70 de ani dela moartea lui Avram Iancu, „Craiu Munților“.

Din versurile semnate în majoritate de C. D. Ianculescu remarcăm poezia „Horia“, din care vom reda prima și ultima strofă :

Horia,
Unde ești ?...
Te-ai risipit
în remărginit
și nu mai crești,
alături cu istoria !...

Frate !...
Horia !...
Răscoală încăodată istoria !...
Dă-ne dreptate !...
Treci dealul,
cel de hotar,
și adu iar,
la matcă, Ardealul i...

Cronicile sunt amplu susținute de dnl: C. D. Ianculescu, Maximilian V. Vladimir, Mircea Gavrilescu, Penescu Vladimir și Dumitru N. Ioan.

Este demn de subliniat faptul că această revistă pe lângă cronica iterară mai are și cronicile dramatică și muzicală, plus Albumul revistelor,

N. PR.

A apărut volumul

„Flori de Primăvară“

*Când iubești o fată
Și când ești iubit,
Visul îți arată
Drumul fericit.
Ca să simți parfumul
Care te înconjoară,
Să citești volumul
„Flori de Primăvară“.*

De vânzare la toate librăriile din țară
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Posturile Române de Radio au lansat la 1 III. 1943 melodia :

„VALSUL OCHILOR ALBAȘTRI“

*Sub zefiri răscolitori
Cântă roua de pe flori,
Cântă razele de aștri
„Valsul Ochilor Albaștri“.*

*Le joli printemps
Fleurit dans les champs;
Le parfum de lis
Chante „Ton Souris“.*

De vânzare la toate depozitele de note muzicale,
din Capitală și provincie

<i>G. Toblas</i>	Blestemele Gomorei	43
<i>Nicky</i>	Inceput de elegie	43
<i>Lenuța</i>	Dar va veni un timp	44
<i>Isein Igor</i>	Livada	44
<i>Ichi</i>	Lucian Blaga Opera dram. ...	45
<i>Ichi</i>	Comemorarea lui M. Eminescu	45
<i>N. Pr.</i>	Res. Col. Național „Sf. Sava“	46
<i>C. Ghiban</i>	„Flori de primăvară“	48

Poezii cu textul și subiectul: „Țara Visurilor Noastre“ — pentru premiul de 20.000 Lei — Douăzeci mii Lei, (întreg sau divizibil) se pot trimite până la 25 Martie 1943.

*

Pentru Nr. 4, pe luna Aprilie, lucrările se vor trimite până la data de 1 Aprilie 1943, pe adresa: Timișoara III. Vadul Călugăreni Nr. 2.

*

Poeziile pot fi semnate și cu pseudonimi; dar stimații autori sunt rugați să înțeleagă că anonimatul este pentru publicul cititor, nu pentru directorul revistei, care știe să păstreze și păstrează cu sfințenie secretul numelui; dacă i se cere; dar el e îndatorat să cunoască numele tuturor celor cari doresc să li se publice lucrările în revistă. Colaboratorii revistei nu pot avea argumente să nu-i acorde încrederea pe care dânsul știe s'o onoreze cu aceeași încredere și dragoste.

Inregistrată la Tribunalul Timiș-Torontal sub No. 98/1941.

Abonament pe anul școlar 1943-44:

Pentru instituțiuni	2000 Lei
Abonamente de încurajare	1000 „
Pentru d-nii profesori și părinți .	500 „
Pentru elevi	500 „

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE

»LUCEAFĂRUL«

Proprietar: TEODOR BOZGAN

BUL. DIACONOVICI LOGA 40 — TELEFON: 37-65

Inreg. sub Nr. 594—1941 C. M. tipărit la 3. III. 1943

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Prof. Augustin Cosma, Timișoara III. Vadul Călugăreni 2.